

freds (M. Andersen), som af den Yttring, der falbt i Gaar fra den høitærede Indenrigsminister om, at Lemvig-Banen drives billig, at dens Driftsudgifter vare kun 14,000 Kroner, tog Anledning til og fandt en særlig Fornøielse i at drage den Bane frem som en af de alleruheldigste i hele Landet. Nu er det meget beklageligt, at vi ikke ere saa heldige at have noget af det ærede Medlems Dydighed i Jernbane-Drift til Veiledning i den Henseende, men det forekommer mig, at det ærede Medlem har et andet Felt at kunne bevæge sig paa, og det er med Hensyn til Thy-Banen. Lemvig-Banen er ikke saa heldig stillet, at den har Statskassen i Baghaanden, som den kan dække sit Understud med, saaledes som Thy-Banen. Derfor er den nødt til at indrette sig saa, at dens Udgifter kunne dækkes af Indtægterne, for der er ikke anden Udvei. Thy-Banen er saa heldig, at den har Statskassen at ty til, og naar den drives med et Understud af 63,000 Kroner aarlig, er der ganske vist der, forekommer det mig, et godt Felt, hvor det ærede Medlem kunde anvende en stor Del af sin Dydighed paa, om han mulig kunde vinde Noget, navnlig ved muligvis som Forpagter at komme i Besiddelse af Driften af denne Thy-Bane. Saa kunne vi først se, hvorledes han formaaede at drive den, thi der er næsten ikke nogen Jernbane-Drift her i Landet, der er tilpas for ham, og det forekommer mig ikke, at der var nogen Anledning for det ærede Medlem til saaledes at kaste sig over Lemvig-Banen. Den hjælper sig selv, den forlanger ikke noget omhelst Tilskud fra Statskassen eller fra nogen omhelst Anden, og der er heller ikke Noget, som har Naad eller Lyft til at hude den noget Tilskud.

Tauber: Maa jeg i Anledning af det, som vi nylig hørte fra den meget ærede Indenrigsminister, tillade mig at bemærke, at hvad jeg har lagt afgjørende Vægt paa, er, at Rigsdagen faar en tilstrækkelig Indflydelse paa hele Banevæsenet, og naar vi se hen til, hvorledes Rigsdagen hidtil er bleven behandlet i denne Sag, at man dels har unddraget Rigsdagen den Indflydelse, som den efter Sagens Forhold maatte have, dels sat Tidsfrist paa Tidsfrist, inden hvilken denne Sag skulde ordnes, og naar saa Tiden er kommen, ordnet den paa en saadan Maade, at Rigsdagen ikke faar Noget at sige, saa tror jeg, at disse Spor maa afftrække Rigsdagen fra atter at gaa i den Fælde som i 1867 og 1880. Jeg tror, det maa være af Bigtighed for Rigsdagen nu at faae Haand i Haand med Jernbanevæsenet, og mindst af Alt bør vi give 7 Aars Frist med Hensyn

til denne Sag. Jeg skal ikke komme ind paa nogle af de enkelte Spørgsmaal, som ere berørte, men jeg vil blot med Hensyn til hele denne Sag i sin Almindelighed sige, at medens jeg selvfølgelig maa ønske, at vi komme i Besiddelse af fuldstændige Oplysninger, og at det Udvalg, som eventuelt bliver nedsat, vil blive i Stand til at undersøgte denne Sag den mest indgaaende Drøftelse, vil jeg paa den anden Side tillade mig at advare det Udvalg, som bliver nedsat, mod at fordybe sig i de meget omfangsrige og for mange Medlemmer fremmede Oplysninger, som ville fremkomme i denne Sag, for at vi kunne komme til at behandle denne Sag saa tidligt, at der kan komme et Resultat i denne Samling. Jeg lægger ogsaa afgjørende Vægt paa, at vi komme til et Resultat i denne Samling.

Bjørnbaek: Ja, det er ikke godt for en Minister, hvor der bliver talt saa Meget, at høre Alting og huffe Alting, og det kan derfor ogsaa træffe, at den høitærede Minister kommer til et feilt Resultat. Det gjorde den høitærede Minister med Hensyn til, hvad jeg sagde om Pensioneringen af de Klasser, jeg talte om, nemlig Lokomotivførerne og det kjørende Personale. Jeg har ikke misforstaaet det, og Tidenden vil vise, at jeg har netop sagt 35 Aar. Den høitærede Minister vil vistnok indrømme, at 35 Tjenestear ere nødvendige for i første Pensionssklasse at faae den fulde Pension, og det var det, jeg sagde, at 35 Aars Tjenestetid opnaar det kjørende Personale aldrig. Den ældste Lokomotivfører, som jeg kjender, holdt 25-Aars Jubilæum sidst i forrige Aar, og han er endda saa affældig, at det er med stort Besvær, at han kan komme op og ned af Maskinen. Han har tjent i 25 Aar ikke som Lokomotivfører, men baade i Værkstederne og senere i Lokomotivtjeneste, og man maa huffe paa, at saa snart de tjene i andre Lønningsklasser, i de lavere Lønningsklasser, saa er et Aar ikke ligt med et Aar med Hensyn til Pensionsberegning, idet der regnes forstjelligt; men det skal jeg ikke fordybe mig i. Men hvad jeg vil fremhæve, er dette, at det er umuligt for det kjørende Personale at opnaa den høieste Pension, fordi de aldrig kunne opnaa 35 Aars Tjenestetid. Derfor er dette Forhold meget uheldigt for det kjørende Personale.

Indenrigsministeren (Singerslev): Jeg skal gjøre en ganske kort Bemærkning til det ærede Medlem. Hvad det ærede Medlem sagde om en enkelt Mand, har for mig ikke saa megen Betydning, naar det